

Suprasti dievišką žaidimą (līlā) yra nepaprastai sunku, o dar sunkiau suprasti Kṛṣṇa-līlā. Kadangi tai yra žaidimas, jis yra anapus logikos ir racionalumo. Ir vis dėlto jis nėra nepagrindžiamas. Platonas kalbėdamas apie žmogiškas būtybes, vadino jas Dievo žaisliukais.[3]

Dievo gyvenimas yra anapus karminių reakcijų, priežasties ir pasekmės dėsnio. Jo žaidimas yra laisvas veiksmas. Fenomenalus pasaulis yra Dievo žaidimas, ir vis dėlto Jis turi savo paties gyvenimą, transcendentinį fenomenaliam pasauliui.

Absoliuto judėjimą gimdo džiaugsmas ir estetinis susižavėjimas. Žaidimui reikalinga galia, energija, arba gauta iš kitų, arba sukaupta savo. Viešpaties išraiškos, kuriose regimas vien Jo žaidimas, yra pačios galingiausios.

Mes priversti dirbti dėl susitapatinimo su materija ir užmaršties apie savo prigimtį ir dėl tariamo poreikio, kylančio iš susitapatinimo. Išvaduotos sielos žaidžia ne dėl to, kad joms to reikia, o todėl, kad jos tokios yra.

Sanskritu dievai vadinami deva. Šis žodis kilęs iš div – žaisti. Dievai žaidžia o visų galingiausias Dievas iš viso nedaro nieko kito. Iš visų dievų niekas nežaidžia daugiau nei Kṛṣṇa, kuris gyvena stebuklingoje savo fantazijos šalyje. Jis daro tai, ką nori, kada nori, ir vis dėlto visi Jį už tai myli, nes Jis niekada nesididžiuoja ir niekam nekerštuoja. Jis gyvena ne rūmuose ir sėdi ne soste, o kaimo aplinkoje ir prieinamas visiems. Apie Jo dieviškumą mums retkarčiais primena tik pasirodę scenoje demonai. Jo Vāṇdāvano žaidimai atrodo niekaip nesusiję su Jo misija šioje žemėje. Todėl Jis nėra avatāra, nužengęs su misija, Jis yra avatārī – visų avatārų šaltinis, bet pats misijos neturi. Be rūpesčių, gražus, viliojantis, Jis įkūnija visa tai, kas nebūtina gyvenime, pramogas ir prabangą, be kurių gyvenimas nebūtų patrauklus.

Visuose savo žaidimuose Kṛṣṇa yra vienodoje padėtyje su draugais ir mylimosiomis. Taip Jis kviečia visas sielas prisijungti prie Jo žaidimo. Jei mes pakliūsime į Jo gyvenimą, mes taip pat žaisime estetiniame užsimiršime. Kṛṣṇa yra džiaugsmas, ir mes esame džiaugsmingi, kai su Juo užmezgame ryšį. Šis ryšys yra rasa. Rasa išreiškia save līlos kontekste. Kṛṣṇa-līla yra absoliuti drama ir šioje dramoje mes galime suprasti Upaniṣadų rasą.

----- [3] Laws of Heracleitus, LXXIX